

[Christmas Møller.]

ling, som de, om det havde været os, der havde fremsat Lovforslagene, vilde have vendt sig skarpt imod, have Lov til at sige til den højtærede Socialminister just paa Baggrund af, at han giver sit Ministeriums og sit Partis Stilling den omtalte Dobbeltthed, at det ikke er deres principielle Forslag, men et Forslag, hvor der i Virkeligheden er taget Hensyn til os, at man maa forlange, at der kommer større Klarhed paa dette Omraade.

Med Hensyn til Sygekasseloven skal jeg først gøre en Bemærkning til § 6, hvor den Ændring, som blev indført i 1927, om, at Arbejderklassen ikke skulde behandles anderledes end andre Borgere i Landet, nu er gaaet ud. Jeg vil herom sige, at man vil ikke kunne forvente vor Medvirken til denne Ændring og til Gennemførelsen af § 6 i den Form, den højtærede Socialminister her har givet den. Man kan anføre overmaade grelle Eksempler paa, at af Folk, som arbejdsmæssigt er nogenlunde ens stillede og erhvervmæssigt er i ens Klasse som Arbejderne, om jeg saa maa sige, kan de, der hører til Arbejderklassen være i Sygekasse, men de andre ikke. Denne Ændring kan vi ikke gaa med til. Vi kan efter vor Opfattelse meget bedre diskutere Grænserne for Medlemsskab i Sygekasserne, om man overhovedet skal søge at sætte disse Grænser noget i Vejret, eller hvordan man i det hele vil bære sig ad.

Jeg har ogsaa Lyst til at sige til den højtærede Socialminister, at jeg synes, at han her i Rigsdagen bedre, end han udenrigs har gjort det, maa begrunde den Stilling, han har indtaget ved Cirkulæret om Udsættelse af Kontrollen. Der kan jo ikke være Tvivl om, at det efter hele Loven er Meningen, at en saadan Kontrol skal finde Sted; og naar man ikke venter sit Forslag gennemført før næste Aar og vel ikke en Gang saa hurtigt, ja, saa kan jeg ikke se, at der er nogen saglig Begrundelse for at udsætte Kontrollen efter den gældende Lov.

Med Hensyn til Sygeforeninger for bemidlede ser jeg ikke i Forslaget nogen Motivering for, at man ikke skulde kunne anvende ogsaa Sygeforsikringen, og jeg synes, at man maatte overveje, om man ikke ogsaa skulde kunne gaa denne Vej.

Jeg skal derefter vende mig til nogle af Hovedbestemmelserne i Afsnittet om Sygeforsikring, Lovforslagets §§ 13 og 15. § 13 omhandler Tilskuddet fra det offentlige, og her beholder Socialministeren jo den Tokrone, som Tilskuddet pr. Medlem blev nedsat til fra 3 Kr. i 1927. Den højt-

ærede Socialminister maa ikke glemme, at da vi fra konservativ Side var med til at sætte dette Beløb ned, sagde man fra Socialdemokratiets Side i sin Betænkning, at

„Mindretallet mener, at Statstilskuddets Nedsættelse til 2 Kr. aarligt pr. Medlem er en aldeles utilbørlig Forringelse, som bringer Statstilskuddet ned paa det samme Beløb, som Ministeriet Estrup fik vedtaget, da den første Sygekasselov traadte ud i Livet“;

og man førte sin Agitation saaledes, at man sagde, at „i den Række politiske Skændselsgerninger, Regeringen har øvet, er Højre fuldt medansvarligt.“

Hvad er det nu, der foreslaas i det Afsnit, der vedrører Sygekasseloven? Man beholder den Tokrone, som man gennemførte den Gang, og i Bemærkningerne siger man ikke en Gang, at det var rimeligt at sætte Tilskuddet op til 3 Kr. og sætte Lægehjælpen op. Man siger kun, at man har overvejet, om Tilskuddet pr. Sygekassemedlem skulde sættes op fra 2 til 3 Kr., eller om man skulde sætte Tilskuddet til Lægeudgifterne op til de 25 pCt., og man er gaaet den sidste Vej.

Altsaa, det principielle Standpunkt fra Regeringens Side — som altsaa ikke tager Hensyn til nederdrægtige Konservativer — er nu: En af de to Veje skulde man gaa. Saaledes som det ogsaa allerede er blevet fremhævet, vil Tilskuddet til Lægehjælp o. s. v. nu kun betyde, at man fik en ny stor Strid om den Nedsættelse, man fik i 1927, der i det store og hele er blevet betalt af Lægerne. Man har altsaa Lov til at fremhæve, at den Tokrone, som man satte saa voldsomt ind imod i 1927, nu er blevet højofticielt autoriseret af Socialministeren.

Jeg siger ikke dette for at genere Socialministeren; nej, jeg siger dette for at bede ham overveje, om han ikke skulde anvende sine rige Evner til ogsaa at se at faa Agitationen paa hele dette Omraade ført ned paa Jorden, og det er i hvert Fald dette Forslag paa adskillige Punkter godt til.

Med Hensyn til den Bestemmelse, som er indført om, at der skal svares $\frac{1}{4}$ af Sygekassernes Udgifter for ubemidlede nydende Medlemmer til Lægehjælp, Sygebehandling udenfor Hjemmet o. s. v., hvor der nu findes en Begrænsning til 2,4 Mill. Kr., da mener vi heller ikke, dette kan være berettiget, da det meste af den Nedsættelse, her fandt Sted, blev ordnet ved Overenskomst mellem Sygekasserne og Lægerne; og jeg vil ogsaa pege paa, at den